

Zagor és Zagor

Enyhe szél fújdogál, meg-megkondítja a bambusznádas szélcsengőt a teraszon. Dagadóban a Hold. Tücsökcirpelés zavarja meg a szuszogó csendet. Hűvös az éjszaka. Egyébként nem történik semmi. Nehezen viselem a néma perceket, forgolódom az ágyban. Felkelteném Lópatát, de hagyom végül. Kimegyek a konyhába, gyertyát gyújtok, majd vizet öntök a pohárba. A kortyok apránként csúsznak le torkomon. Kinézek az ablakon, a házak sötét korvonalai töltik be a látványt. Bagzó macskák suhannak el a kerítésünk mellett, Snoopy azonnal felpattan, egy darabig ugat, majd szimatol a kerítés körül, végül visszaatlattyog a hordójába.

Eszembe jut, hogy a konyhaszekrény alsó polcában van néhány sztrippem. Előveszem Zagor Te-Nej, duh sa sekirom, magyarul Zagor Te-Nay, a fejszés szellem sorozatának egyik darabját. Ez a sztripp volt a gyerekkori kedvencem, akárcsak a másik olasz képregény, az Alan Ford. Mindegyik számot többször is elolvastam. A főhős Zagor a „darkvud” nevű dzsungelben lakik a köpcös jó barátjával, a mexikói Cikóval, s ahogy a szuperhősök általában, ők is az örök gonosz különböző megtestesülései ellen küzdenek.

A most előkapott szám borítója több helyen is meggyűrődött a sok olvasástól, tartalmát majdnem fejből tudtam: Zagor a saját hasonmásával harcol. Ennek ellenére ismét el tudtam merülni a sablonos sztoriban, a sematikus figurák sem zavartak.

A történet egy kocsmában indul, ahol egy pityókás katona elmeséli a törzsvendégeknek, hogy egy arannyal teli lovas kocsit látott. Erre felfigyel két gyanús alak, Kleber és Simmons is. Kleber, a kis bajszú, kalapos figura addig itatja a katonát, míg az részegen elárulja, a lovas kocsi a közeli erődítménybe tartott. Az erődítmény parancsnoka a szállítmány további útját Zagorra bízta. A következő oldalon a katonát faggató két alak már azt forgatja fejében, hogyan tudná az aranyat ellopni (gondolataik bubo-

rékfelhőkben). Klebernek támad egy ötlete, amikor megpillant egy malomkőcipelő melóst: szakáll nélkül szakasztott olyan lenne, mint Zagor..., lapoztam volna tovább, ám hirtelen csöngetést hallok. Ki lehet ilyenkor, hiszen már elmúlt éjfél. Esetleg Bobo nálunk felejtett valamit? Vagy talán katonák jöttek besorozni apámat vagy engem? Újra csöngetnek. Gyertyával a kezemben osonok át az előszobán, résnyire nyitom a bejárati ajtót, kikukucskálok, de nem látok senkit a sötétben. Kiszólok, van-e ott valaki, de semmi válasz. Megismétlem szerbül: ima li koga? Továbbra is csend, melyet a szélcseggő halk hangjai szakítanak meg. Kimerészkedem az ajtó mögül, a kapuig haladok. Sehol senki. Biztos képzelődtem a fáradtságtól. Visszamegyek a konyhába, újra előveszem a félbehagyott képregényt.

...miután leborotválta szakállát, Olaf Botegoski újabb feladatot kapott a két tolvajtól. Zagor-ruhát adtak neki (hogyan honnan szerezték, ezt nem fogjuk megtudni), ujjatlan, vörös vászonpólót, közepén Zagor jelképével: fehér alapon fekete sassal. A hamis Zagornak el kell mennie a dzsungelbe, félrevezetni Čikót, aki éppen elbúcsúzott a valódi Zagortól, mert az elment két napra Basterhoz, a bőrkereskedőhöz. A terv pokoli jól működött, Čiko furcsállta ugyan, hogy miért tért vissza olyan gyorsan Zagor, főleg akkor lepődött meg, amikor Zagor leesett a rozoga székről... Újabb csöngetés. Kibotorkálok az előszobába, kinyitom a bejárati ajtót. Ki van ott? Ko je? Megint senki. Lehet, hogy valaki szórakozik velem? Jobb lesz, ha a nappaliba vonulok olvasni, így gyorsabban rajtaüthetek a szélhámos idegenen. Visszamegyek a konyhába a sztrippemért, majd újra a nappaliba. A dohányzóasztalra teszem a gyertyát, vigyázva, észre ne vegyék odakintről a fényét.

...a komikus jelenetek sora után Čiko felfigyelt Zagor durvább modorára. Mintha más személyiség lakna ugyanabban a testben, gondolja magában, de nem mer szólni, nehogy megbántsa barátját. Egyszer csak megjelenik a bungaló előtt egy katona, két lóval. Zagort keresi, a közeli erődítmény parancsnoka hivatja magához, szükség van a segítségére. A hamis Zagor készségesen pattan fel a lóra, Čikónak nem engedi meg, hogy vele tartson. Ha nem tetszik, akár el is költözhetsz innen! – üvölti a döbönt kis kövér mexikóinak... Csöngetés. Kipislantok a bedeszkázott ablakréseken. Egy alacsony figurát látok elsuhanni. Hiába futok ki a kapuhoz, felszívódott. Úgy döntök, az udvaron várom az idegent. Hátramegyek Snoopyhoz, de sehol sem találom, hiába szólítom. Biztos Njupadžijával alszik a šupában. Jobb lesz nem zavarni őket. Úgyis felébrednek a kiáltásomra, ha megtámadnának. Visszamegyek a kapuhoz. Sokáig nem történik semmi. Már elfelejtettem, hol hagytam abba a képregényt, taláломra kinyitom.

...Zagor rájön, hogy van egy hasonmása. Felmászik egy fára, s bevárja a tolvajokat, hátul poroszkál utánuk a felbérelt hamis Zagor. Zagor alig hisz a szemének, amikor megpillantja a dublőrjét. A hamis Zagor egy pillanatra megállítja lovát, leszáll róla, hogy megigazítsa a nyergét. Ekkor vetődik rá a fáról Zagor... Csöngetés. Hirtelen kinyitom a kaput, de nem látok senkit. Gyere elő! Izádi, kukavice! Hangom visszhangzik az utca sötétjében. Ahogy visszafordulok, már nem a családi házunkat látom magam előtt. Ismeretlen épület előtt állok. Visszafordulok, a kapunál egy csecsemő támaszkodik a mankójára, mond valamit, de nem értem, mintha idegen nyelven beszélne. Nem értem, ne razumem! Elindulok felé, a szavai olyanok, mint a vasak, ércesen csengenek a fülemben, de bármennyire is erőlködöm, képtelen vagyok felfogni, mit akar tőlem. Ahogy közeledem felé, az órára pillantok, s furcsa módon, az üveglap nem, csak a mutatók törtek el.

Megrázkódtam, majd kinyitottam a szemem. Lópata szuszogott melletttem. Enyhe szél fújdogált.